

Klausen) faaet Meddelelse om disse Byggeforanstaltninger og disse Maskinanskaffelser, og dette gav Anledning til, at hele Sagen blev opdaget og oplyst og til, at det Ændringsforslag fremkom, som nu er stillet. Det er klart for mig, at hvis det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds ikke havde faaet Oplysning om disse Forhold og kunnet fremdrage dem i Finansudvalget, var det Ændringsforslag, som nu er blevet stillet, aldrig fremkommet fra den højtærede Forsvarsministers Side. Nu bliver det anført til Undskyldning for Forsvarsministeren, at daværende Krigsminister Thomsen har misbrugt den Tilladelse, som han fik den 21. Februar 1895 til at lave nogle Patroner paa Geværfabrikken for fremmede saaledes, at der hverken blev Gevinst eller Tab for Staten derved udover 6 Procent, som skulde gaa til Gratialer til Funktionærerne. Det viser sig nemlig, efter hvad der i Februar Maaned i Aar er oplyst for Finansudvalget, at Krigsminister Thomsen har haft en yderligere Fortjeneste. Det har Finansudvalget intet vidst om, før det i Februar Maaned i Aar, efter Oplysning fra den nuværende Forsvarsminister, viste sig, at Krigsminister Thomsen havde tjent 25,959 Kr. 63 Ø. paa denne Levering af Patroner, og at han egenmægtig havde raadet over disse Penge, idet han anvendte 5,500 Kr. til Tjenestecykler og Resten til Omdannelse af Bagladeriffer, Model 1867 til Model 1867—1896. Det er dette Fortilfælde, som foreligger, efter hvad der er oplyst for Finansudvalget hidtil. Nu blive alle efterfølgende Ministre beskyldte for at have brugt ubevilgede Penge. Det er ganske vist Højreministerier, men derfor ere de dog ikke ære- og retsløse, og man kan efter min Mening ikke tillade sig at rette den Beskyldning imod dem en bloc og i Flok, at de alle have brugt ubevilgede Penge, medmindre man da leverer Bevis derfor, og dette Bevis er ikke ført. Thi det er ikke oplyst for Finansudvalget, at nogen anden Krigsminister har brugt ubevilgede Penge paa den Maade.

Det er rigtigt, at Krigsminister Thomsen, efter hvad der nu er oplyst for Finansudvalget af den nuværende Forsvarsminister, har brugt de Penge, som paa denne Patronlevering er indvundet udover, hvad Fremstillingen kostede, og udover de 6 Procent, som Funktionærerne skulde have, men at han har indvundet og brugt disse Penge til militære Anskaffelser, er i Strid med den Aftale, han havde truffet

med Finansudvalget den 21. Februar 1895. Det er ikke alene i Strid med den Aftale, som foreligger officielt konstateret i Finansudvalgets Protokoller, men det er ogsaa i Strid med Aftalen, selv om man vil lægge noget mere til, nemlig at der skulde have fundet mundtlige Tilkendegivelser Sted om, at hvis der blev tjent noget mere, end hvad der her var aftalt, vilde det kunne finde rigelig Anvendelse til Driftsudgifter paa Fabrikken o. s. v. Al anden Anvendelse end netop til Driftsudgifter paa Fabrikken var altsaa en Overskridelse af den Tilladelse, Krigsminister Thomsen havde faaet af Finansudvalget. Men der er heller ikke meddelt noget paa noget som helst Statsregnskab angaaende Forbruget af disse Penge. Rigsdagen, Bevillingsmagten, Finansudvalget har lige saa lidt faaet nogen Meddelelse om, at de vare brugte, som om, at de vare indvundne. Ingen af de bevilgende eller kontrollerende Statsmyndigheder har faaet nogen som helst Meddelelse — mig bekendt — før nu i Februar Maaned om, at Krigsminister Thomsen havde indvundet for Staten og derefter brugt disse 25,859 Kr. 53 Ø., altsaa, derpaa kan der aldeles intet bygges. Finansudvalget har ingen Mistanke haft om, at dette havde fundet Sted. Hvad der skete den Gang, var aldeles ulovligt. Det er af den Slags Ting, som det maaske kan være forstaaeligt — skønt det ikke er undskyldeligt, end sige forsvarligt —, at en Officer kan gøre sig skyldig i. Det er nogenlunde til at begribe, at en Officer kan ræsonnere som saa: Jeg har selv tjent de Penge, saa maa jeg vel ogsaa have Lov til at bruge dem. Men, som sagt, jeg finder, at en saadan Argumentation — og det maa enhver Politiker finde — er ganske ufor-svarlig, thi da Pengene ere tjente ved Statens Fabrik — Staten har baade bekostet Bygningerne og lønner Arbejderne, Staten maa bære Tabet ved Slid paa Maskiner osv., og Staten maa derfor ogsaa erhverve det fornødne til Reparationer og Afskrivninger af enhver Art —, er det ogsaa klart, at hvad der indvindes som Nettooverskud ved Fabrikationsvirksomheden, maa gaa ind i Statskassen.

Men selv om nu Krigsminister Thomsen i 1896 begik en saadan Ulovlighed, og selv om den var bleven gentaget hvert Aar derefter — hvad den efter min Overbevisning ikke er — af de derefter følgende Højrekrigsministre, saa kunde der dog paa en saadan fortsat Ulovlighed ikke paa nogen Maade grundes en lovlig Praksis.